
GHEORGHE SIMON

(1950-2021)

Exilul ca temă pentru acasă

Într-o țară străină
sufletul caută cu disperare
să-și amintească lumina părintească
din împărăția copilăriei
ascunsă acum privirilor străine
din vitrine.

În străinime ți-e dat să locuiești
doar prin frânturi de cuvinte
înstrăinat fiind prin nume
cu aceeași față de pământean
rătăcit într-o prea strâmtorată lume.

Și cât de departe ți se par
ținutul mirific și aerul tomnatic
precum lumina întârzie
în prapuri la Văratice.

Înstrăinarea e doar o temă
pentru cititorul eminent
el ajunge mai ușor și mai repede solitar
unde nu-i limită și nici hotar
nici prag al amintirii
ci doar neînserată lumină
precum neîntinată-i doar copilăria
cea plină de har.

Precum păstrăvii
în apele reci de munte
înoată înapoi spre izvoare.
Strălucirea lor orbitoare
ne încântă privirea
când fac salturi în aer
înstrăinându-se o clipă
din prea plinul fericirii
de a vedea cum e dincolo
afară
într-o altă mirifică țară.

Păstrăvii sublimi
alunecă anonimi
prin apele înstrăinate
de priviri înfrigurate
lacome de a surprinde
întruparea
clipelor moarte.

Sălașul tăcerii

Mai repede decât gândul
grăbit să nu rămână nimic în urmă
spre un ținut ținut în tăcere
de parcă te-ai auzi pe tine însuși
întrerupt doar când ți se pare
că se apropie cineva
încât până și tăcerea pare a fi împietrită
încremenind tot ceea ce ne apare
mai repede surprins de un duh înstrăinat
deasupra unei oaze de lumină
străpunsă fiind de razele negre
precum gândurile în cumpănă
surprinse
de vreun viespar imaginar
cu mult mai avar și rapace
decât absența vreunui cuvânt
în iureșul sufletului
de a-și părăsi cuibul sălașului.

Și nici o zidire și nici o locuire
ci numai întristare zadarnică
precum pe acoperișul casei
când e furtună și vorbe goale și grele
cad rebele
în loc să alunece lin în tăcerea mătăsoasă
precum un suspin de copil
după mama plecată de acasă
vorbele cad în trombe
de parcă s-ar cutremura sufletul
încât nu mai e timp
să te ascunzi pe undeva
eliberat fiind în grabă
de un duh veghetor.

Cât de repede ne răpește fiara amăgirii

Ninge
și ninsoarea pare a fi
amintirea vie a copilăriei
în care se tânguie verbul a troieni
precum s-ar frânge fără a întrerupe
agonia luminii
în asfințituri tăcute.

E de-ajuns doar să-ți închipui
pădurea îngenunchiată
în imagini de-o clipă.
La pândă, undeva, solitară
fiara amăgirii clipește arar
și în ochii ei se citește frica
de-a ne vedea alunecând
pe oglinzi de cleștar.

E tot mai departe gândul hoinar
pe măsură ce ne apropiem de moarte
și tot mai aproape clipa
precum ninsoarea pustiește
gânduri deșarte.
Clipa de față
privind pe fereastră
se răsfață
parcă într-o altă viață.
Noi știm doar să ne facem loc
în preajma unui foc
risipiți în visare
precum flăcări imaginare
adulmecă în tăcere
Verbul cum tresare
sufletul în contemplare.

Abili cititori în abis
pierdem din vedere că nu-i totuna
ceea ce trăiești
față de ceea ce este scris.
Iar acum nu mai e nici cale
nici punte nici cărare
nici amintire nici uitare
e doar abisul clipei
fără de urmare.